

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko M. P. i Z. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. zasądza solidarnie od M. P. i Z. P. na rzecz (...) Bank S.A. w W. kwotę 8 117 (osiem tysięcy sto siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Pozwani M. P. oraz Z. P. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 8 maja 2019 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 lipca 2017 r. w punkcie pierwszym w ten tylko sposób, że z zasądzonej od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 362 756,60 zł usunięto z niego zwrot „solidarnie” i zastrzeżenie w to miejsce, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego do wysokości zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanych.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 65 k.c. poprzez błędną wykładnię § 3 ust. 5 w zw. z § 6 ust. 1

umowy linii kredytowej (...), art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed 9 lipca 2018 r. oraz naruszenie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13.04.2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1104 z 2018 r.) poprzez jego niezastosowanie. W ramach naruszonych przepisów prawa procesowego skarżący zarzucili naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 378 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron (postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnili potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania wystąpieniem przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to znaczy pojawieniem się w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „związanego z przytoczonymi podstawami kasacji, dotyczące mechanizmu tzw. „automatycznego” przedłużania umowy”. Jednocześnie skarżący wskazali, iż ich skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, gdyż wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Zważyć należy, że Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, nie jest trzecią instancją sądową osądzającą sprawę, lecz rozpoznaje skargę kasacyjną w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia

wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego nie każda skarga może być przyjęta do rozpoznania.

Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2015 r., I PK 19/15).

Sformułowane przez wnioskodawcę zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań, gdyż stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego oraz nie prezentuje żadnych argumentów, przemawiających za przyjęciem stanowiska skarżącego. Ubocznie należy zauważyć, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące istotne zagadnienie prawne, skarżący odwołał się jedynie do podstaw kasacyjnych, dotyczących mechanizmu tzw. „automatycznego” przedłużania umowy, co już samo w sobie jest nieprawidłowe i nie stanowi o wypełnieniu omawianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto twierdzenia powoda dotyczące mechanizmu tzw. „automatycznego” przedłużania umowy zostały osadzone w sposób jednoznaczny w okolicznościach konkretnej sprawy i sprowadzały się do oceny prawidłowości rozstrzygnięcia sporu, w którym wydano zaskarżony wyrok. Skarżący nie uzasadnił, dlaczego w jego

ocenie przedstawione problemy mają charakter „istotny” w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. i zasługują na rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy z punktu widzenia publicznoprawnego celu skargi kasacyjnej. Nie wskazał również możliwych kierunków interpretacyjnych i przemawiającej na ich rzecz argumentacji. Za niejasne należało także uznać, jaki argumenty zdaniem wnioskodawcy, uzasadniały wniosek, że automatyczne przedłużanie umowy z pozwanymi, kwalifikować należało jako czyn nieuczciwej konkurencji, w rozumieniu art. 3 ustawy 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa. Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). W świetle wywodów wniosku i motywów zaskarżonego wyroku nie można było również uznać, by skarga była oczywiście uzasadniona. Zestawienie motywów wyroku Sądu Apelacyjnego z treścią umowy nie pozwalało przyjąć, wbrew twierdzeniom wniosku, iż dokonana przez ten Sąd wykładnia jej postanowień była oczywiście i w sposób widoczny na pierwszy rzut oka wadliwa, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. W konsekwencji, dochodzone roszczenie nie mogło ulec przedawnieniu przed wniesieniem pozwu w sprawie, skoro cała wierzytelność wynikająca z przedmiotowej umowy została postawiona w stan wymagalności 2 marca 2015 r. Od tego momentu rozpoczął swój bieg trzyletni termin przedawnienia roszczenia (art. 118 k.c.), który nie upłynął przed dniem wniesienia pozwu w listopadzie 2016 r.

Uznać zatem należy, iż wymienione przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą jak również okoliczności sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 zw. z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

jw